

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Gvilielmi Becani E Societate Iesv Idyllia Et Elegiae

Becanus, Gulielmus

Antverpiae, 1655

Elegia I. Transeamus vsque Bethlehem, & videamus hoc verbum, quod
factum est. Lucae 2.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12773

ELEGIA I.

*Transeamus vsque Bethlehem, & videamus
hoc verbum, quod factum est. Lucæ 2.*

Empora noctis eunt diuini conscia
partus.

Quisquis es, ignauo corripe mem-
bra toro.

Non facit ad somnos hæc nox. ex-
surgite stratis :

Candidiora die tempora noctis eunt.

Ipsa domus Superum non se tenet: arduus æther

Panditur: Aligerum deferit astra chorus.

Exoritur terris noua lux: ferit aëra cantus

Æthereus: cælum quod solet, audit humus.

Nec vigilamus adhuc? studiis nec tangimur istis?

Nec pudor est, si nos lentior ardor agit?

Stirpe fatus nostrâ nostros Deus induit artus.

Gens cæli minus hîc, quod sibi plaudat, habet.

Este procul segnes: iuuat ire, chorusque beatis

Immixtum volvi Numinis ante pedes,

Et tanto venerandum ortu lustrare mapale,

Et dare sacratis oscula liminibus.

Salue parua quidem, nec magnis vsibus olim

Condita; nunc cælis inuidiosa domus.

Non tibi fulgentes vario stant marmore muri;

Arte laboratum non laqueare nitet,

At, quem non terræ, non terris vastior æther

Contineat, septo clauditur ille tuo.

At tibi naturæ magnus se credidit auctor:

Hæc opere ex toto vindicat antra sibi.

Nec qualem cælo credunt regnare, timentque
Mortales, talis sub tua tecta venit.

Inde ciet tonitru, terretque fragoribus orbem :
Præter vagitus hîc sine voce iacet.

Inde ferit fontes, & noxia fulmina vibrat:

In te fasciis brachia victa tenet.

Aspirat tenerum, quidquid tu cernis, amorem :

Maiestas illic, quo timeatur, habet.

Si beat & Superos, si iugi gaudia cursu,

Si fontes illic nectaris ire iubet :

Tu, fontes alios, torantia lumina spectas,

Primaque diuinis spargeris à lacrymis,

Tu planctus calum quibus ipsum commouet, audis,

Vt sua, præque suis vt mala nostra gemat.

Si qualis fuerit semper, quantusque, det illic

Cernere, cernentes assimiletque sibi:

Tu similem nobis, nisi quod sit egentior, ipsum;

Tu, nostri quid sit factus amore, vides.

Fortunata domus, quam præ te regia sordent

Attra! paupertas quam pretiosa tua est!

Præ foribus tibi nunc intendat aranea casses;

Pendeat ad crates sordida tela tuas;

Sit nunc, quam stipulæ, tibi nil opulentius, & quam

Sparsa pavimento quæ iacet herba tuo :

Tempus erit, gentes ad te cum munera mittant,

Quas sol exoriens occiduusque videt;

Ipsa caput mundi cum te colat inclyta Roma,

Et tua præponat montibus antra suis.

Nec fore Iesides hoc non prænouit, Ephratæ

Hæc dum sæpè suas ad iuga duxit oues.

Viderat hos humili suspensos fornice topfos,

Et Domini curis saxa daturâ locum.

O quoties

O quoties illis pia supplex oscula fixit,
 Et sacram flexo poplite pressit humum;
 Quæque suis Numen lacrymis loca spargeret olim,
 Ipse per hæc siccis noluit ire genis!
 O quoties, hoc ne frigus capraret in antro,
 Arcuit exustum solis ab igne gregem!
 Ergò erit, aiebat, desertis Numen ut astris,
 Rupe sub hæc inopis matris alatur ope?
 Arbitrè ut rerum nostro de nomine dici,
 Davidisque olim gaudeat esse nepos?
 Fortunata spes, puerum quæ prima videbis
 Quærentem matris colla sinumque suæ,
 Nunc ego te, visent olim populique ducesque,
 Figenturque tuo regia labra solo.
 At tu rumpe moras sanguis meus, aspera quamuis
 Hic tibi sint primus saxa futura torus.
 Rumpe moras: nec te terris ostendere differ,
 Sæpè petite mihi, sæpè petende puer.
 Ipsi lætitiâ voces ad sidera mittent
 Intonsi montes: gestiet omnis ager:
 Fundet humus flores: stillabunt nectare colles,
 Et duræ quercus roscida mella dabunt.
 Audiam, & hæc manes inter me fama beabit,
 Et solvam lætus vota vel inde tibi.
 Dixerat. Audiuit cælo tunc Numen ab alto,
 Exceptum laribus nunc, domus alma, tuis.